

Arrest

nr. 128 467 van 29 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 december 2013 en heeft zich op 30 december 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2014.

1.3. Op 8 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.A.F. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren op 31 juli 1985 in het dorp Panzaya bij de hoofdstad Khost van de provincie Khost. U heeft altijd in Panzaya gewoond. U ging tot de 12de graad naar school. Vervolgens volgde u een opleiding computerwetenschappen aan de universiteit van Kabul. U werkte voor Smart telecom die u te werk stelde bij Tecnotree, voor Tecnotree werkte u bij Roshan. Tijdens uw werk verbleef u in Kabul. U spreekt Pashtu, Dari, Urdu en Engels. In bent in 2012 getrouwd met W. (...). U heeft geen kinderen. Uw vrouw verblijft bij uw vader A.K.S. (...) en uw moeder S.B. (...) in uw dorp Panzaya.

U kreeg problemen met de taliban omwille van uw tewerkstelling voor het telecombedrijf. In mei 2013 kreeg u een telefoontje van de taliban. Ze zeiden dat u werkte voor de Amerikanen en hen informatie doorgaf over de taliban. Ze vroegen u om met uw werk te stoppen. 10 dagen later ontving u opnieuw een telefoontje en werd u er opnieuw gevraagd met uw werk te stoppen. Op het einde van mei 2013 werd u opnieuw gebeld en besloot u te stoppen met werken. U diende eind mei dan ook uw ontslag in. U diende nog een maand uw opzegtermijn uit te werken. Eind juni 2013, toen uw contract afgelopen was, werd er bij u thuis in Khost een dreigbrief afgeleverd. Uw vader stuurde die door naar Kabul. Nadien keerde u terug naar Khost. Enkele maanden bleef alles rustig. Net na de grote Eid (het offerfeest, 15 oktober 2013) ontving u opnieuw een dreigbrief. Opnieuw werd u gevraagd te stoppen met uw werk of dat u anders zou gedood worden. Een week voor uw vertrek, begin december 2013, werd er in de vroege ochtend een bom geplaatst voor uw deur. Een van uw burens zag dit en kon u verwittigen. Julie verwittigde de politie en die kon de bom ontmantelen. Na dit incident besloot u niet meer in uw huis te slapen. U bleef nog één week in Afghanistan. Op kwam aan op 29 december 2013 in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), uw diploma van de 12de graad, uw diploma van de universiteit van Kabul, een brief van uw werk, 2 badges van uw werk, een dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

U heeft niet aangetoond dat de taliban u zou zoeken. Na 2.5 jaar tewerkstelling (u begon te werken in augustus 2010) ontvangt u plots een telefoontje van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 20). Ze vragen u te stoppen met uw werk, de taliban hadden hun twijfels over u, ze dachten dat u een spion was (gehoorverslag CGVS, p. 14). U heeft er geen idee van waarom ze dit denken, mogelijks omdat de taliban negatieve denkers zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). U heeft zelf nooit contact gehad met Amerikanen of Europeanen. U had voornamelijk contact met Pakistanen en Bengalen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U heeft nooit enig telefoongesprek opgenomen (gehoorverslag CGVS, p. 15, 20). Voor zover u weet heeft er niemand anders in het bedrijf waarvoor u werkt problemen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 17). U ontvangt in één maand tijd 3 telefoontjes om vervolgens een maand niks meer te horen van de taliban. Net op het moment dat u zou stoppen met werken (eind juni) krijgt u een dreigbrief van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze wordt u niet afgeleverd in Kabul, waar u werkt, maar wordt bezorgd in het huis van uw ouders in Khost (gehoorverslag CGVS, p. 14), u hield deze niet bij maar heeft hem weggegooid (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 20). Hierbij aansluitend is het eveneens opvallend dat u ontslag neemt eind mei 2013 uit vrees van de taliban maar wel nog besluit uw opzegtermijn van één maand uit te werken (gehoorverslag CGVS, p. 14). Men zou verwachten dat mocht u daadwerkelijk de taliban vrezen u niet nog eerst één maand uw werk blijft uitoefenen, zeker niet gezien uw werk aan de basis van uw problemen ligt. Daar komt nog bij dat u niet weet van wie de brieven afkomstig zijn. Ze zouden gestuurd zijn door de taliban, en meer bepaald het Haqqani netwerk, maar u weet niet of ze van Kabul zijn of van Khost (gehoorverslag CGVS, p. 20), evenmin weet u van welke commandant de brieven afkomstig zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5, 14). Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban na de eerste brief bijna 4 maanden wachten alvorens opnieuw van zich te laten horen. U ontving een tweede brief enkele dagen na de grote Eid, of het offerfeest van 2013 (15 oktober 2013) (gehoorverslag CGVS, p. 5). In tussentijd deden er zich

geen incidenten voor (gehoorverslag CGVS, p. 14, 17). Het is onduidelijk waarom de taliban zolang zouden wachten alvorens actie te ondernemen, aangezien ze u wisten wonen (ze hadden immers al een dreigbrief naar Khost gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 14)), kan dit niet moeilijk geweest zijn. Mochten ze u daadwerkelijk achterna zitten zou het aannemelijker zijn dat ze onmiddellijk of sneller actie ondernemen en niet eerst 4 maanden wachten. Dit is des te meer opmerkelijk daar u intussen tijd gestopt was met werken (gehoorverslag CGVS, p. 3, 14) en dit duidelijk kenbaar heeft gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17, 20). Na deze tweede brief hebben de taliban opnieuw meer dan een maand gewacht, tot december, om verdere stappen te ondernemen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16) (het plaatsen van een bom vlak voor uw huis). Vervolgens zouden ze geen actie meer hebben ondernomen na uw vertrek. Mochten de taliban daadwerkelijk gedacht hebben dat u een spion was dan was het waarschijnlijker dat ze sneller actie zouden ondernemen om zo de mogelijke schade voor henzelf te beperken. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarbij aansluitend is het eveneens opmerkelijk dat de taliban u nooit bij nu thuis zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 17), ook in Kabul zijn ze u nooit komen zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 19) of ze hebben u nooit benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 19). Na uw vertrek zouden ze ook nooit de moeite hebben genomen naar uw huis te komen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Ze zouden geen verdere acties ondernomen hebben of uw vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 21) of familie lastiggevallen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 17). Men kan aannemen dat mochten ze u daadwerkelijk willen treffen, de taliban op z'n minst naar uw huis gekomen zouden zijn. Het zou ook enigszins logischer zijn mochten ze uw familie onder druk gezet hebben in dat geval.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als medewerker van een telecom bedrijf, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling. U heeft nooit contact gehad met Amerikanen of Europeanen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt (gehoorverslag CGVS, p. 3) en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of bedrijven, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande analyse niet weerleggen. De taskara toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Het document van uw middelbare school en uw universitair diploma tonen aan dat u gestudeerd heeft maar tonen niet uw problemen aan. De aanbevelingsbrief en de badges van uw werkgever houden geen verband met uw problemen. De dreigbrief wordt enkel als bewijs aanvaard indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van

de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De

impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u van oorsprong van de provincie Khost afkomstig bent, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U heeft 3 jaar gewerkt in Kaboel (gehoorverslag CGVS, p. 7). U heeft er ook 4 jaar aan de universiteit gestudeerd (gehoorverslag CGVS, p. 7) en u behaalde een diploma bachelor in Science in de computerwetenschappen (gehoorverslag CGVS, p. 4). U spreekt Dari, Pashtu, Engels en een beetje Urdu (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hieruit kan men besluiten dat het voor u niet onmogelijk is een leven op te bouwen in Kaboel, u bent immers vertrouwd met de stad.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na het citeren van de bestreden beslissing en van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de vreemdelingenwet alsook van artikel 3 van het EVRM, gaat verzoeker verder met een theoretische uiteenzetting betreffende inhoud van de begrippen 'gegronde vrees voor vervolging' en betreffende de door hem aangevoerde bepalingen van de vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat in de hypothese van het ontbreken van geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dit niet betekent dat men

zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden, dat het duidelijk is dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Voorts stelt verzoeker dat bij het onderzoek ten gronde de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt, maar dat deze meestal geen tastbare bewijzen zal kunnen tonen, dat daarom de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten moeten vaststellen en beoordelen, dat het in bepaalde gevallen aan de overheid toekomt om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen, dat indien deze niet gevonden kunnen worden, de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat zijn verklaringen aldus coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, dat om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen, dat het duidelijk is dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan bepaald worden, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht. Verzoeker merkt op dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren, dat dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak, dat er bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) geen procedureregels bestaan met betrekking tot het verslag van het gehoor, dat er dan ook geen enkele waarborg bestaat dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn betrouwbaar zijn, dat indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt kan worden, dat het feit dat een gegeven tijdens het verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt, dat niet alle gevallen van weglating van gegevens ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld. Volgens verzoeker dient opgemerkt te worden dat in vele asioldossiers de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker, dat het CGVS in die gevallen stelt dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. Verzoeker meent dat de beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade, dat de vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid erop moeten gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn, dat slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties tot de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas zou moeten leiden, dat tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het relaas niet tot de ongeloofwaardigheid hoeven te leiden, dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn, dat zelfs een gedeelte van het relaas ongeloofwaardig mag worden geacht, dat in sommige gevallen het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk focust op de minder relevante details van het asielrelaas, dat het CGVS daarenboven in vele gevallen zich zelfs volledig focust op de minder relevante details, zoals reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden, dat op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs, het CGVS een asielzoeker ongeloofwaardig acht.

Daarenboven merkt verzoeker op dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft, dat het Hof van Justitie daar reeds op wees en dat ook het EHRM aanneemt dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties, dat dit zeer duidelijk tot uiting komt in haar recente uitspraak in de zaak *Singh* en anderen tegen België. Verzoeker stelt dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas slechts een onderdeel van de vaststelling van het EVRM-risico is, dat ondanks het feit dat het CGVS poogt de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vast te stellen, elementen daaruit nog steeds kunnen leiden tot een EVRM-schending. Verzoeker merkt op dat het CGVS er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Na een uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, wijst verzoeker op een rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan waaruit hij enkele zinnen citeert.

Voorts bekritiseert verzoeker de bestreden beslissing aangezien uit objectieve informatie dient te worden afgeleid dat velen bedreigd worden door de taliban via telefoon en dreigbrieven waarin wordt gedreigd dat men het werk moet stopzetten, dat het dus op zijn minst objectief aannemelijk is dat hij bedreigd werd over de telefoon en via dreigbrieven aangezien dat een gangbare praktijk is van de taliban in Afghanistan, dat zelfs als er geen absolute zekerheid is dat hij zou worden vervolgd, *quod non*, op zijn minst uit de objectieve informatie blijkt dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en op zijn minst moet worden vastgesteld dat zijn asielrelaas zou kunnen gebeurd zijn. Verzoeker meent dat er geen rekening gehouden werd met de algemene situatie van dreigtelefoons en dreigbrieven in Afghanistan. Vervolgens bekritiseert verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat het CGVS alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd, dat door het intern vluchtalternatief te onderzoeken het CGVS impliciet maar zeker aantoonde dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor zijn leven, zijn fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aangezien het intern vluchtalternatief pas aan de orde is nadat vaststaat dat de vrees voor het leven, fysiek integriteit of vrijheid gegrond is, dat de conclusie van het CGVS dat hij er niet in geslaagd zou zijn om aannemelijk te maken dat hij zijn land zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging hiermee kennelijk niet deugdelijk is, dat minstens de motieven van de bestreden beslissing contradictoir zijn, dat voor zover er vanuit zou kunnen gegaan worden, *quod non*, dat hij geen afdoende bewijselementen kon voorleggen, zijn asielrelaas als geloofwaardig dient te worden bevonden aangezien (i) hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, (ii) alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd, (iii) zijn verklaringen aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, dat dit onder meer wordt gestaafd met objectieve elementen zoals weergegeven door citering uit het rapport van de Deense immigratiedienst, (iv) dat hij zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en (v) dat hij, onder meer gelet op de objectieve informatie, in grote lijnen als geloofwaardig kan beschouwd worden. Verzoeker meent dat blijkt dat de vaststellingen van het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS zijn geloofwaardigheid in vraag kon stellen en dat hij wel degelijk overtuigd is dat hij de taliban dient te vrezen, dat hij bijgevolg aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, dat bijgevolg de bestreden beslissing niet van die aard is dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen, dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdzzaam is.

Verzoeker wijst er voorts op dat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet het CGVS verplicht om te onderzoeken of hij zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, dat dit ander deel van het land van herkomst veilig moet zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, dat die bescherming doeltreffend moet zijn en niet tijdelijk van aard mag zijn, dat indien het CGVS oordeelt dat Kabul een geldig intern vestigingsalternatief is voor hem, dan zij daarvan het bewijs moet leveren, dat dit bewijs door de motivering van de bestreden beslissing niet wordt gegeven, aangezien zij slechts aangeeft dat hij werkte in Kabul, er een diploma behaalde en vier talen kan spreken, dat de bestreden beslissing zich baseert op de vindingrijkheid van verzoeker om naar Europa te reizen, dat het CGVS geenszins onderzocht in welke omstandigheden hij zou terechtkomen in Kabul, dat uit objectieve informatie blijkt dat hij in Kabul zal worden blootgesteld aan een torenhoge huur die hij niet kan betalen en derhalve in tenten moet slapen aangezien de overheid geen voorzieningen aanbiedt, dat terugkeerders daarenboven door de overheid gedwongen worden om terug te keren naar hun plaats van oorsprong, wat in verzoekers geval aldus niet Kabul is, dat daarenboven het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kabul mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland betreffen en dat hij tot beide categorieën behoort, dat bovendien de werkgelegenheid bijzonder laag is en de werkgelegenheidssituatie in Kabul dramatisch zal worden als de internationale troepen zich terugtrekken, dat het CGVS met deze elementen geen rekening hield en deze niet onderzocht, noch op hem toepaste, dat de door het CGVS aangehaalde elementen deze situatie en analyse niet kunnen weerleggen, dat aldus bij gebreke aan een aanvaardbare kans op een noodzakelijk levensonderhoud in Kabul, deze plaats geen waardig intern vluchtalternatief kan zijn en er van verzoeker niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen, dat daarenboven het CGVS zich beperkt tot het intern vestigingsalternatief in Kabul zonder andere

mogelijkheden te onderzoeken, dat uit voorgaande blijkt dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de concrete mogelijkheid voor hem om zich te hervestigen in Afghanistan.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem aldus de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn bijlage 26, een kopie van de bestreden beslissing, een schrijven van Managing Director Smart Telecom dd. 22 april 2014 en uittreksels uit een rapport COI Afghanistan afkomstig van de Deense Immigratiedienst van mei 2012 over een missie in Kabul, Afghanistan van 25 februari tot 4 maart 2012.

2.4. Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij de *“COI FOCUS – Afghanistan: veiligheidssituatie Kabul stad”* van 30 april 2014 en het *“EASO – COI Report Afghanistan: Insurgent Strategies: intimidation and targeted violence against Afghans”* van december 2012.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker compleet in het duister tast over de beweegredenen van de taliban om hem plots, na twee en een half jaar tewerkstelling in een telecombedrijf, te bedreigen alsook over de identiteit van de personen die hem bedreigden. Daargelaten voormelde vaststelling, wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas omwille van volgende redenen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker die reeds jaren werkt in een telecombedrijf, en aldus redelijkerwijze kan geacht worden kennis van zaken te hebben inzake telefonie, er niet aan dacht om een audio-opname te maken van de door hem ontvangen dreig telefoons. Verzoekers argument dat men er niet kan van uitgaan dat alle telefoons uitgerust zijn met een functie die toelaat om gesprekken op te nemen, is niet dienstig gelet op het feit dat hij tot driemaal toe een dreig telefoon ontving van de taliban in één maand tijd, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon, die bij een telecombedrijf werkt, de nodige voorzieningen kon treffen. Ook verzoekers argumentatie dat niet iedereen de psychologische reactie heeft om gesprekken op te nemen is niet dienstig gelet op het aantal dreig telefoons die verzoeker kreeg en gelet op het feit dat indien een persoon vreest voor vervolging en zijn leven ten gevolge van dergelijke dreig telefoons, kan verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen zou willen registreren om deze aan te tonen aan bijvoorbeeld de politie of zijn werkgever (gehoorverslag CGVS, p. 15). Voorts is het eveneens weinig aannemelijk in het kader van het hebben van een vrees voor zijn leven, waarbij verzoeker aangaf dat hij reeds naar de politie ging om de dreig telefoons te melden en waarbij de politie aangaf dat indien verzoeker twijfelde over iemand hij dat moest zeggen en die persoon aantonen en dat indien verzoeker dit niet deed, ze niks kunnen doen omdat ze niet weten wie te arresteren (gehoorverslag CGVS, p. 15), dat verzoeker de daaropvolgende dreigbrief die hij ontving eenvoudigweg weggooide (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat het feit dat hij de dreigbrief heeft weggegooid te maken heeft met psychologische reacties, dat de ene hem bijhoudt en de andere hem weggooit uit bijvoorbeeld angst of razernij zodat dit hem niet kan kwalijk worden genomen, is gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker verklaarde reeds bij de politie te zijn geweest naar aanleiding van de dreig telefoons doch dat deze aangaven niks te kunnen doen bij gebrek aan identificatie van de dader, niet aannemelijk daar een dergelijke brief eventueel aanwijzingen kan bevatten. Ten slotte is het allerminst geloofwaardig dat verzoeker, die vreesde voor zijn leven ingevolge het krijgen van dreig telefoons van de taliban en daardoor ook ontslag nam, de opzegperiode van één maand nog presteerde. Er kan immers verwacht worden van iemand die daadwerkelijk de taliban vreest dat deze na het krijgen van dreig telefoons en het geven van zijn ontslag, niet nog een maand zijn werk blijft uitoefenen, daar het werk aan de basis van de problemen met de taliban ligt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zijn contractuele opzegtermijn respecteert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.8. Verder wijst de Raad erop dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel en de verwijzing naar objectieve informatie waaruit de praktijk van dreig telefoons en dreigbrieven van de taliban blijkt, niet volstaan om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij beweert dat hij bedreigingen heeft ontvangen van de taliban. In zoverre verzoeker meent dat op zijn minst uit de door hem toegevoegde objectieve informatie van de Deense immigratiedienst blijkt dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en op zijn minst moet worden vastgesteld dat zijn relaas zou kunnen gebeurd zijn, herhaalt de Raad dat het bestaan van de praktijk van dreig telefoons en dreigbrieven door de taliban en verzoekers tewerkstelling als medewerker van een telecombedrijf op zich niet volstaan om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij reeds vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte is van zijn tewerkstelling. Verzoeker heeft verder, volgens zijn verklaringen, nooit contact gehad met Amerikanen of Europeanen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Bovendien heeft verzoeker zijn werkzaamheden gestaakt in juni 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 3, vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota van de verwerende partij blijkt dat er actueel onvoldoende

aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om medewerkers met een laag profiel te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle en evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of bedrijven samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en de operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot de hoge profielen (EHRM, H. en B. vs. het Verenigd Koninkrijk, 9 april 2013, § § 97-99; EASO, COI report Afghanistan, *“Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans”*, december 2012). Deze informatie toegevoegd aan de verweernota wordt door verzoeker niet betwist.

2.9. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveert immers terecht *“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande analyse niet weerleggen. De taskara toont uw afkomst en identiteit aan en deze word niet betwist door het CGVS. Het document van uw middelbare school en uw universitair diploma tonen aan dat u gestudeerd heeft maar tonen niet uw problemen aan. De aanbevelingsbrief en de badges van uw werkgever houden geen verband met uw problemen. De dreigbrief wordt enkel als bewijs aanvaard indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)”*. Deze motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en blijven derhalve onverminderd overeind.

Betreffende het door verzoeker bij zijn verzoekschrift voorgelegd schrijven van de Managing Director van Smart Telecom van 22 april 2014, merkt de verwerende partij in haar verweernota terecht op dat de authenticiteit van onderhavig document onmogelijk kan worden nagegaan daar het door eender wie kan zijn opgesteld. Voorts merkt de Raad op dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op bovenstaande vaststellingen, zodat aan het door verzoeker voorgelegde document geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde informatie van de Deense immigratiedienst betreffende de praktijk van bedreigingen door de taliban, herhaalt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.10. De voormelde vaststellingen volstaan immers om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in het kader van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aanstipt dat de bewijslast wordt omgekeerd voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd, dat het CGVS in dat geval een beschermingsstatuut moet toekennen, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden. De Raad kan dan ook geen rekening houden met reeds ondergane vervolgingen, daar deze beweringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoeker als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers uiteenzetting aangaande de bewijslast en het voordeel van de twijfel, en onder meer zijn stellingen dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegund, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dat zijn verklaringen aldus coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, dat om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen, dat het duidelijk is dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan bepaald worden, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht, dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren, dat dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat de hypothese van het ontbreken van geloofwaardigheid van zijn verklaringen, niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden, dat het duidelijk is dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen, stelt de Raad vast dat dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, dient geen diepe analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

In zoverre verzoeker met vaststaande gegevens wenst de verwijzen naar zijn tewerkstelling, wijst de Raad op wat dienaangaand uiteengezet werd onder punt 2.8.

Waar verzoeker meent dat bij het onderzoek ten gronde de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt, doch dat deze meestal geen tastbare bewijzen zal kunnen tonen, zodat de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten moeten vaststellen en beoordelen en dat het in bepaalde gevallen aan de overheid toekomt om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen, dat indien deze niet gevonden kunnen worden aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegund, alsook dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met verzoeker, dat het Hof van Justitie daar reeds op wees en dat ook het EHRM aanneemt dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties, dat dit zeer duidelijk tot uiting komt in haar recente uitspraak in de zaak *Singh* en anderen tegen België en *in casu* dat het CGVS alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om ander nodige bewijzen te verzamelen, doch dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS deze inspanning niet geleverd heeft, duidt verzoeker niet aan welke elementen nog nader dienden te worden onderzocht waaruit alsnog het gegronde karakter van de aangevoerde vrees kan blijken. Betreffende het voordeel van de twijfel herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker aangeeft dat er bij het CGVS geen procedureregels bestaan met betrekking tot het verslag van het gehoor, dat er dan ook geen enkele waarborg bestaat dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn betrouwbaar zijn, dat indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt kan worden, stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel punt concreet aangeeft waarin de nota's van het gehoor op het CGVS *in casu* onbetrouwbaar zouden zijn. De Raad wijst er ten overvloede op dat de gehoorverslagen van het CGVS worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen

persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132 673; RvS 26 juni 2002, nr. 108 470).

In zoverre verzoeker een uiteenzetting geeft aangaande tegenstrijdigheden alsook meent dat de beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade, dat de vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid erop moeten gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn, dat slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties tot de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas zou moeten leiden, dat tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het relaas niet tot de ongeloofwaardigheid hoeven te leiden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekers relaas niet ongeloofwaardig werd bevonden op grond van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In zoverre verzoeker verwijst naar gevallen waar het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk focust op de minder relevante details van het asielrelaas, dat het CGVS daarenboven in vele gevallen zich zelfs volledig focust op de minder relevante details, zoals reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden, dat op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs, het CGVS een asielzoeker ongeloofwaardig acht, terwijl het EHRM heeft aangenomen dat de verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn, dat zelfs een gedeelte van het relaas ongeloofwaardig mag worden geacht, is zijn argumentatie *in casu* niet dienstig. Verzoekers relaas wordt immers, het weze herhaald, betreffende de wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd.

Waar verzoeker meent dat door het intern vluchtalternatief te onderzoeken, de verwerende partij impliciet maar zeker aangeeft dat zij gelooft dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid, dat het intern vluchtalternatief pas aan de orde is nadat vaststaat dat de vrees voor het leven, fysieke integriteit of vrijheid gegrond is, dat de beoordeling de erkenning als vluchteling vooraf gaat, dat hieruit volgt dat de conclusie van de verwerende partij dat hij er niet in zou geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat hij zijn land van herkomst wegens gegronde vrees voor vervolging zou hebben verlaten hiermee kennelijk niet deugdelijk is, dat minstens de motieven van de bestreden beslissing contradictoir zijn, kan hij niet gevolgd worden. Immers zijn verzoekers verklaringen omtrent zijn asielmotieven niet aannemelijk, zoals blijkt uit onderhavig arrest. Uit verzoekers verklaringen kan aldus niet afgeleid worden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals vastgelegd in het vluchtelingenverdrag. Ten aanzien van verzoeker wordt geenszins een binnenlands vluchtalternatief, om reden dat er geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging heeft, onderzocht, zodat zijn kritiek dienaangaande niet dienend is. In de bestreden beslissing en onderhavig arrest wordt wel aangegeven dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief kan beschikken en zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen om zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te onttrekken. In de bestreden beslissing noch in onderhavig arrest wordt gesteld dat verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken omdat hij in dat deel van het land geen gegronde vrees voor vervolging heeft.

Gelet op voorgaande kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat zijn asielaanvraag als geloofwaardig dient te worden bevonden daar zijn verklaringen aannemelijk zijn noch dat hij wel degelijk overtuigt dat hij de taliban dient te vrezen.

2.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof wordt gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van

verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.15. De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In zoverre verzoeker zou menen dat een onderzoek zou moeten gevoerd worden naar 'andere mogelijkheden' dan Kabul, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

2.16. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 van het EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010) redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Daarenboven blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat zij de veiligheidssituatie te Kabul evenmin een belemmering acht voor de terugkeer van asielzoekers naar Kabul. In zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk "*in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg*

brengt". Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voordoet (EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

2.17. De Raad stelt vast dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict' van 20 november 2013 en de COI Focus 'Afghanistan - Veiligheidssituatie Kabul-stad' van 5 september 2013) en de verweernota (COI FOCUS "Afghanistan: veiligheidssituatie Kabul stad" van 30 april 2014) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de veiligheidssituatie motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt *"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt."* Deze motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de hoofdstad Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct zou zijn.

2.18. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat verzoeker drie jaar gewerkt heeft in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat hij er vier jaar aan de universiteit studeerde (gehoorverslag CGVS, p. 7) en er een diploma behaalde in Science in de computerwetenschappen (gehoorverslag CGVS, p. 4), alsook dat hij Dari, Pashtu, Engels en een beetje Urdu spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 9), zodat kan aangenomen worden dat het voor verzoeker en zijn gezin mogelijk moet zijn een leven op te bouwen in Kabul, een stad waar hij reeds studeerde, woonde en werkte, en er in hun levensonderhoud te voorzien.

In onderhavig dossier blijken aldus geen objectieve argumenten aanwezig die een risico op het terechtkomen in tenten in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de documentatie die verzoeker aanhaalt en bijvoegt blijkt dat er in Kabul problemen kunnen zijn met woongelegenheid, huur en tewerkstelling. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zal ondervinden. Bovendien wijst de Raad erop dat uit verzoekers toegevoegde informatie van de Deense immigratiedienst zelfs blijkt dat de tewerkstellingsmogelijkheden voor personen met kennis van vreemde talen en computervaardigheden, heel goed zijn (*"DRC also*

pointed out that persons with foreign language and computer skills have very good job opportunities in Kabul").

Waar verzoeker nog stelt dat de werkgelegenheidssituatie in Kabul dramatisch zal worden als de internationale troepen zich terugtrekken, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staakt.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij een hervestiging geconfronteerd zal worden met socio-economische omstandigheden die dermate penibel zijn dat deze op zich een mensonterende behandeling uitmaken, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat een interne hervestiging in Kabul voor hem 'onredelijk' zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de informatie van de Deense immigratiedienst blijkt dat terugkeerders door de overheid gedwongen worden terug te keren naar hun plaats van oorsprong, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de door verzoeker toegevoegde informatie. Hieruit blijkt immers dat volgens een presidentieel decreet van 2005 alle terugkeerders en IDP's moeten terugkeren naar hun plaats van herkomst en dat de overheid een stuk land zal voorzien waarop de terugkeerders zich zullen vestigen alsook dat de 'MoRR' deze terugkeer naar de regio's van herkomst aan het voorbereiden is (*"MoRR pointed out that according to the Presidential Decree number 104 from 2005, all returnees and IDPs have to return to their place of origin, and the government will allocate a plot of land to returnees to settle on. MoRR is working to prepare these IDPs to return to their areas of origin with the assistance of aid organizations and donors"*), doch geenszins dat op heden terugkeerders 'gedwongen' worden terug te keren naar hun plaats van oorsprong. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker het presidentieel decreet noch stukken die een dergelijke praktijk van gedwongen terugkeren naar de plaats van oorsprong door terugkeerders staven, voorlegt.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.19. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord op 28 februari 2014 en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER